

«Ευτυχισμένες Μέρες»

Νάγια Παπαπάνου

07/03/2020

Το χτύπημα της πόρτας: η Γουίνι μπαίνει γελώντας ασυγκράτητα στην μέγιστη οδύνη. Η Έλλη τραγουδά το ποίημα του E.E. Cummings, Buffalo Bill's: "Jesus / he was a handsome man / and what I want to know is / how do you like your blue-eyed boy / Mister Death". Έτσι ξεκινούν, ή μάλλον συνεχίζονται οι «Ευτυχισμένες Μέρες» με τον χτύπο μιας πόρτας που κλείνει, χωρίς καμπανάκι αυτή την φορά, χωρίς ομπρέλα, βουνό, τσάντα, χωρίς τον Γουίλι, κυρίως χωρίς τον Γουίλι. Ο χώρος γεμίζει από το όνομά του και αδειάζει μέσα στις λέξεις της Γουίνι. «Ω, αυτή είναι μια ευτυχισμένη μέρα, αυτή θα είναι άλλη μία ευτυχισμένη μέρα! (παύση) Τελικά. (παύση) Ως εδώ.»

Η Αννέζα Παπαδοπούλου φορά μια πράσινη φόρμα, είναι διακριτικά μακιγιαρισμένη, προσεγμένη – «Κράτα τον εαυτό σου ωραίο, Γουίνι, αυτό είναι που λέω πάντα, ό,τι και να γίνει, κράτα τον εαυτό σου ωραίο.» Η Έλλη Ιγγλίζ, φορά μια κόκκινη φόρμα, εξίσου προσεγμένη, κρατώντας ένα βιολί την προϋπαντεί, την συνοδεύει στο σημείο της καθήλωσης. Οι δυο τους, συναποτελούν μια ηχηρή αντίστιξη: το πράσινο της φύσης και των δέντρων, το κόκκινο του αίματος και της σάρκας σε έναν «μη τόπο». Το καμένο βουνό, είναι ένα κάθισμα πάνω σε ένα κυκλικό βάθρο, ψηλό ώστε τα πόδια της Γουίνι να είναι σχεδόν μετέωρα, τα δάχτυλα αγγίζουν την επιφάνεια του βάρου ίσα για να αιωρηθούν. Η Γουίνι, μας μιλά, από καρδιάς, μιλά και στην Έλλη, της ζητά «να μην φοβάται, θέατρο κάνουμε».

Η παράσταση «Ευτυχισμένες Μέρες» σε σκηνοθεσία Σάββα Στρούμπου, στηρίζεται στην νέα μετάφραση του έργου – από το αγγλικό πρωτότυπο – από τον Θωμά Συμεωνίδη. Η προσεγμένη έκδοση (Εκδόσεις Νεφέλη), στο Επίμετρο αναφέρει «Μιλώντας ο Beckett για την ποίηση του Thomas McGreevy, σε ένα κείμενο που δημοσιεύτηκε το 1934 στο Dublin Magazine, θα πει: όλη η ποίηση είναι προσευχή [...] η προσευχή δεν είναι τίποτα περισσότερο (ή λιγότερο) από μια πράξη αναγνώρισης [...] η ποίηση είναι

ένας σπασμός συναίσθησης». Η Γουίνι κάνει την προσευχή της, εισάγει μια αποσπασματική επαναλαμβανόμενη προσευχή: «ααα καλά, ααα ναι, ααα εντάξει... είπε» σαν ένα τροπάριο.

Η ιδιαιτερότητα της γραφής του Μπέκετ ενσαρκώνεται ιδανικά σε μια ιδιότυπη ερμηνεία εν είδει αυτόματης γραφής. Η Γουίνι δια μέσω της Αννέζας Παπαδοπούλου, μεταφέρει αυτούσια την εμπειρία της: «Αν και δεν λέω / Αυτό που ίσως δεν / Σε αφήνω να ακούσεις». Ένα συμπύκνωμα ζωής, «η ζωή υποθέτω, δεν υπάρχει άλλη λέξη», μέσα σε λίγη ώρα, ανάμεσα σε λυρικές κραυγές, ψιθύρους, ρυθμικές επαναλήψεις, *le vieux style* / ο παλιός τρόπος έναντι μιας φλεγόμενης αλήθειας. Η αλήθεια όπως την βιώνει η ηθοποιός που την υποδύεται, όπως προβάλλεται μέσα από το αγωνιώδες πρόσωπο της συνοδοιπόρου της επί σκηνής. Άραγε τι είναι αυτή η performer που την συνοδεύει με την παραγωγή ήχων, μουσικής, με «το λίκνισμα» των γοφών; Για τον σκηνοθέτη είναι «ύστατο αίτημα, η ανθρώπινη εγγύτητα...», μήπως όμως αυτή η εγγύτητα είναι προϊόν της αποδοχής της μοναξιάς; Μαζί και μόνες τους, η Αννέζα Παπαδοπούλου και η Έλλη Ιγγλίζ, συνομιλούν με διαφορετικές γλώσσες, η μια καθηλωμένη, η άλλη κινητική μέσα στο χώρο. Στο τέλος θα χορέψουν, «ο χορός είναι ομιλία».

Αυτή η παράσταση συμπυκνώνει την ύπαρξη της Γουίνι, μέσα στον τόπο του θεάτρου. Είναι το κάτοπτρο στο οποίο ανακλάται «Το τέλος της αγάπης / το υπέρτατο αγαθό της αγάπης / είναι το τέλος της αγάπης / και το φως.» (Thomas McGreevy)